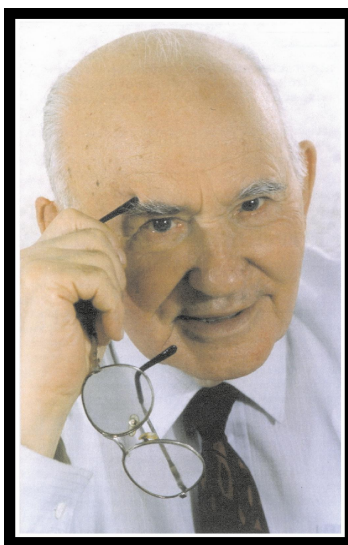

IN MEMORIAM

Пам'яті Великого Українця

12 вересня на 97 році життя відійшов у вічність славний син українського народу, великий патріот, Герой України, державний і громадський діяч, академік НАН України, доктор історичних наук, професор, лауреат Державної премії СРСР, заслужений діяч науки і техніки України, завідувач відділу регіональних проблем історії України Інституту історії НАН України, голова Головної редколегії науково-документальної серії книг «Реабілітовані історією», голова правління Всеукраїнського фонду відтворення видатних пам'яток історико-архітектурної спадщини ім. Олеса Гончара, голова Національної спілки краєзнавців України **Петро Тимофійович Тронько**. У потойбічність вирушив видатний український вчений, досвідчений організатор краєзнавчого руху, подвижник збереження історико-культурної спадщини України, який до останніх днів служив українському народові і зробив значний внесок у розбудову нашої держави.

П. Т. Тронько народився 12 липня 1915 року в селі Заброди Богодухівського повіту Харківської губернії в родині селян-бідняків. У п'ятирічному віці втратив батька. Трудову діяльність розпочав у 1932 р. робітником шахти у м. Дзержинську. Після закінчення учительських курсів працював учителем суспільствознавства та української мови у сільській школі Богодухівського району, директором дитячого будинку м. Лебедина. З 1937 р. Петро Тимофійович — на комсомольській роботі: був секретарем Сумського, першим секретарем Станіславського обкомів ЛКСМУ.

Від перших днів Великої Вітчизняної війни перебував у діючій армії, брав участь в обороні Києва і Сталінграда, визволенні Ростова-на-Дону, Донбасу. У 1943 – 1947 роках — перший секретар Київського обкому і міськкому комсомолу, другий секретар ЦК ЛКСМУ. Після закінчення Академії суспільних наук при ЦК КПУ 1951 року — завідувач відділу, секретар Київського обкому КПУ, завідувач відділу ЦК КПУ.

Талант науковця розкрився під час навчання в Київському державному університеті, по закінченні якого він був зарахований до аспірантури Академії

суспільних наук при ЦК ВКП(б). Вже у 1951 р. відбувся захист дисертації «Комсомольське підпілля Радянської України в боротьбі проти гітлерівських загарбників у роки Великої Вітчизняної війни». Однак у той час були затребувані його організаторські здібності — його обрали секретарем Київського обкому КП України, у 1960 – 1961 рр. — завідувачем відділу пропаганди й агітації ЦК Компартії України

Упродовж 17 років (1961–1978) працював заступником Голови Ради Міністрів УРСР, займався питаннями культури, освіти, охорони здоров'я. Відома діяльність вченого і як депутата Верховної Ради України дев'яти скликань.

Роботу в державних органах П. Т. Тронько вдало поєднував з науковою діяльністю. Попри велику завантаженість, Петро Тимофійович не полишав наукових досліджень. 1968 р. він захистив докторську дисертацію «Український народ у боротьбі проти гітлерівських загарбників у роки Великої Вітчизняної війни».

Головне дітище П. Т. Тронька — унікальне 26-томне видання «Історія міст і сіл Української РСР». Колосальна, безпрецедентна за масштабами робота, в якій брали участь понад 100 тис. осіб, була здійснена у рекордний термін — за неповні 12 років. У 1976 р. це фундаментальне видання і його керівник удостоєні Державної премії СРСР у галузі науки і техніки.

У 1978 р. П. Т. Тронька обрали академіком і віце-президентом Академії наук України. З 1979 р. він керував відділом історико-краєзнавчих досліджень в Інституті історії АН УРСР. Під керівництвом вченого розпочалася робота з підготовки «Зводу пам'яток історії і культури України», за його ініціативою і безпосередньою участю розгорталася робота із спорудження музеїв народної архітектури і побуту в Києві, українського козацтва на о. Хортиця в Запоріжжі, музею Великої Вітчизняної війни 1941–1945 рр. та ін. Перу дослідника належить понад 600 наукових праць, зокрема 17 монографій.

Із здобуттям Україною незалежності Петро Тимофійович зосередився на науковій, науково-просвітницькій та науково-організаційній діяльності, а також захисті і відтворенні пам'яток історії і культури. Очолюючи головну редколегію багатотомної серії книг «Реабілітовані історією», проводив велику координаційну роботу, завдяки якій було повернуто добре ім'я сотням тисяч жертв тоталітаризму. Як голова Національної спілки краєзнавців, багато зробив для формування краєзнавства як масового руху.

Багатогранна праця П. Т. Тронька відзначена численними державними нагородами: орденами Леніна, Жовтневої революції, чотирма орденами Трудового Червоного Прапора, Дружби народів, «За заслуги» III ступеня, Князя Ярослава Мудрого V ступеня.

Усе життя Петра Тимофійовича було сповнене працею, самовідданим служінням людям, він мав величезний авторитет серед краєзнавців, колег, науковців та громадськості. Будучи надзвичайно вимогливим, принциповим у професійній діяльності, він відрізнявся величезною людяністю, інтелігентністю та доброзичливістю. Громадська повага до академіка П. Т. Тронька конституювалася у почесному громадянстві міст Києва, Харкова, Богодухова, Канева, Лебедина, Кам'янець-Подільського, Переяслава-Хмельницького.

Колеги-науковці обрали П. Тронька почесним професором Дніпропетровської національної гірничої академії, Кам'янець-Подільського національного університету, Міжнародної Академії управління персоналом (МАУП), Полтавського, Чернігівського й Кіровоградського педагогічних університетів, почесним доктором Київського, Харківського, Дніпропетровського, Донецького і Хмельницького національних університетів, а також Хмельницького університету управління та права й Національного педагогічного університету ім. М. Драгоманова.

*Президія правління Хмельницької обласної організації
Національної спілки краєзнавців України,
редакційна колегія часопису «Університетські наукові записки»*